



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **B. K.**, st. přísl. Gruzie, bytem v ČR Praha 8, K M. [*číslo popisné/číslo orientační*], zast. JUDr. Thomasem Britzem, advokátem se sídlem Praha 5, Wassermannova 1145/13, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.10.2014, č.j.: MV-90106-3/SO-2014,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále též „MV“) ze dne 22.5.2014, č.j. OAM-15256-46/TP-2012, jímž byla podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „ZPC“ nebo „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta jeho žádost o povolení k trvalému pobytu podaná podle § 67 téhož zákona, a prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že na území České republiky (dále též „ČR“) žije soustavně již od roku 2006, kdy 9.5.2006 letecky přicestoval a dne 28.5. téhož roku požádal o

udělení mezinárodní ochrany. Azylové řízení trvalo 6 let a 1 měsíc do 26.6.2012, kde nabylo právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně (dále též „NSS“), který kasační stížnost žalobce zamítl. Na základě toho podal dne 12.7.2012 žalobce žádost o udělení k povolení k trvalému pobytu (dále jen „žádost“), kdy měl za to, že splnil základní podmínku dle § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a žádal o udělení povolení k trvalému pobytu dle § 67 odst. 4 z důvodu hodných zvláštního zřetele, přičemž v žádosti uvedl, v čem tyto důvody spatřuje. Dále v žalobě uvedl, že žije na území ČR již více než 8 let, za tu dobu si zde vytvořil zázemí, má mnoho českých přátel, je integrován do české společnosti, ovládá český jazyk aktivně i pasivně, k zemi původu již nemá žádný vztah a skutečnost, že by se do ní musel vrátit, by pro něj znamenala vážný negativní zásah do soukromého života. Za nejdůležitější důvod hodný zvláštního zřetele považuje skutečnost, že již od roku 2011 studuje na Metropolitní univerzitě v Praze, o.p.s. (dále též „MUP“) bakalářský studijní program Mezinárodní ekonomické vztahy, obor mezinárodní obchod. Jedná se o studium na soukromé vysoké škole, které si sám financuje. Bylo by tak zcela nepřiměřené, kdy by mu nebylo umožněno studium dokončit, a nemohl by vykonávat v ČR povolání, na které se na české vysoké škole soustavně připravuje. Otázkou jeho studia se však žalovaný vůbec nezabýval. Jako jediný důvod hodný zvláštního zřetele řešil otázku, zda je žalobce nadále státním občanem Gruzie. K tomu žalobce dále poukázal na své podání ze dne 14.1.2013 v němž MV sdělil, že má důvodné pochyby, zda v zemi původu v důsledku dlouhodobého pobytu v zahraničí nepozbyl gruzínské občanství a nestal se tak osobou bez státní příslušnosti. Uvedl, že se v této věci písemně obrátil na Velvyslanectví Gruzie v Praze (dále též „velvyslanectví“), ale jeho dotaz neměl odezvy. Velvyslanectví reagovalo až na dotaz MV, kdy sdělilo, že žalobce je státním příslušníkem Gruzie. K tomu žalobce tvrdil, že přestože je nadále státním občanem Gruzie nezakládá to důvod k tomu, aby jinak nebyly splněny podmínky uvedené v § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Měl za to, že správní orgán pochybil, když nepřihlédl k žádným jiným důvodům, které uvedl ve své žádosti. Dále tvrdil, že se žalovaný s předloženými důkazy nevypořádal ve smyslu § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), když neprovedl rozbor a zhodnocení všech předložených dokladů, ve svém rozhodnutí neuvedl, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil, jakým způsobem podklady hodnotil a jaký význam jednotlivým podkladům přikládal. Na to žalobce poukázal i ve svém odvolání, ale žalovaný konstatoval, že tato námitka není důvodná. Podle žalobce pochybil i odvolací správní orgán, protože skutečně nedošlo ke zhodnocení všech podkladů a skutečností a jejich odůvodnění v rozhodnutí. Žalobce dále tvrdil, že přestože ve čtvrté námitce svého odvolání upozorňoval na skutečnost, že je studentem MUP, ani žalovaný se touto okolností nezabýval ve smyslu toho, jaký má vliv na důvody hodné zvláštního zřetele, proto žalovaný pochybil.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný ztotožnil se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejícího rozhodnutí MV s tím, že ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu má být přijaté řešení v souladu s veřejným zájmem. Podle žalovaného žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost žalobou napadeného rozhodnutí zpochybnila. V podrobnostech odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a spisový materiál.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice ze dne 17.2.2015 žalobce reagoval na vyjádření žalovaného tak, že zopakoval argumenty, které již uvedl v žalobě a dále je rozvedl. K nepřiměřenému zásahu do

jeho soukromého života navrhl jako důkaz čestné prohlášení paní Veroniky Buriánkové ze dne 9.4.2015, z něhož podle něj vyplývá, že její kontakt s žalobcem začal jako pracovní, posléze se stal přátelský, považovala by za újmu na jejím soukromém životě, kdyby musel žalobce opustit ČR. Dále žalobce předložil dobrozdání spolku InBáze, z.s. s tím, že se tento spolek věnuje integraci cizinců do české společnosti od roku 2001 a žalobce s ním spolupracuje od roku 2009, kdy k nim začal docházet na sociální a pracovní poradenství. Žalobce je zaměstnán od roku 2010. V roce 2011 byl přijat na MUP. V době podání repliky studoval ve třetím ročníku. Státní zkoušky měly proběhnout v létě 2015, promoce v září 2015. Žalobce dále konstatoval, že byl vždy motivovaný integrovat se v ČR, hledal zaměstnání, učil se novým dovednostem, úspěšně studuje na univerzitě, jeho život je víc než 6 let spjatý s ČR.

Soud při ústním jednání dne 20.9.2014 jednal v nepřítomnosti žalovaného, který se z ústního jednání omluvil a souhlasil s projednáním a rozhodnutím věci v jeho nepřítomnosti. Žalobce ani jeho zástupce se na ústní jednání nedostavili, ač byli řádně obesláni. Soud proto jednal postupem podle § 49 odst. 11 s.r.s. Důkazy navržené žalobcem soud neprováděl, neboť je považoval za nadbytečné, když skutkový stav, z něhož správní orgány obou stupňů vyházely, byl pro posouzení právní otázky zjištěn dostatečně.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 67 odst. 1 až 4 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění povolení k trvalému pobytu se po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, pokud tato stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Do doby pobytu podle věty první se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba pobytu po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti. Nepřetržitost pobytu na území je zachována, pokud cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému anebo trvalému pobytu; to neplatí, pokud platnost těchto pobytových oprávnění byla zrušena. (2) Povolení k trvalému pobytu se vydá, je-li žadatelem cizinec, který a) je mladší 18 let, b) se není schopen o sebe sám postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, nebo c) je osamělý a starší 65 let. (3) Povolení k trvalému pobytu se může při splnění podmínek uvedených v odstavci 1 dále vydat, je-li žadatelem cizinec, a) který je rodičem cizince uvedeného v odstavci 2 písm. a) nebo b), b) kterému byl rozhodnutím příslušného orgánu cizinec uvedený v odstavci 2 písm. a) nebo b) svěřen do péče, nebo c) který je jiným přímým příbuzným ve vzestupné nebo sestupné linii cizince uvedeného v odstavci 2, na jehož osobní péči je cizinec uvedený v odstavci 2 závislý. (4) Žádost je při splnění podmínek v odstavci 1 oprávněn podat i cizinec, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele.

Z obsahu spisového materiálu ke vzneseným žalobním bodům vyplynulo, že žalobce podal dne 12.7.2012 u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky žádost o povolení k trvalému pobytu na území ČR žádost podle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců

ze dne 10.7.2012, kde mimo jiné uvedl, že se s žádostí obrací na MV z toho důvodu, že na území ČR pobývá více jak 6 let, vytvořil si zde zázemí, má mnoho českých přátel, snažil se a snaží integrovat do české společnosti, učí se českému jazyku, který ovládá pasivně tak aktivně, zajímá se o českou kulturu, snažil se zapojit do pracovního procesu, což dokládá pracovní smlouvou ze dne 1.5.2010. Od roku 2011 studuje MUP bakalářský studijní program, k zemi původu již nemá žádný vztah, skutečnost, že by se musel vrátit, by pro něj znamenala velký negativní zásah do soukromého života. K tomu zmínil čl. 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a základních svobod z roku 1950 (dále jen „Úmluva“) a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), kdy měl za to, že s ohledem na délku pobytu na území ČR, na vazby, které si zde vytvořil a pracovní zařazení došlo k naprosté integraci jeho osoby do českého prostředí. Tvrdil, že se po dobu, co se nachází na území ČR, snaží respektovat český právní řád, pročež žádá, aby bylo žádosti vyhověno a přihlédnuto k § 174a zákona o pobytu cizinců. K žádosti připojil dvě pracovní smlouvy ze dne 1.5.2010, kopii rozhodnutí o přijetí ke studiu, kopii rozhodnutí Vysoké školy chemicko-technologické v Praze o uznání vysokoškolského vzdělání.

V podání ze dne 29.11.2012, došlým MV dne 14.1.2013, žalobce mimo jiné žádal, aby MV posoudilo, zda skutečnost, že je žalobce osobou bez státní příslušnosti představuje důvod hodný zvláštního zřetele dle § 67 odst. 4 s tím, že má důvodné obavy, že pozbyl gruzínské občanství a v důsledku toho se stal osobou bez státní příslušnosti, proto nerespektoval rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 13.6.2006, č.j. SCPP-479/OV-III-2006 a setrval na území ČR, přestože byl zařazen do evidence nežádoucích osob. Dále se podrobně vyjádřil k důvodům ztráty občanství, důsledkům ztráty občanství a posuzování existence státního občanství, kde k nejasnostem ohledně státního občanství, respektive důvodům jeho ztráty poukázal na dopis ze dne 17.9.2012, jímž se jeho zástupce obrátil na velvyslanectví za účelem zjištění, zda žalobce pozbyl státní občanství Gruzie v důsledku dlouho pobytu v zahraničí. Uvedl, že přestože byl dopis prokazatelně doručen dne 19.9.2012 do dne podání tohoto vyjádření ze dne 29.11.2012 dosud neobdržel odpověď. Má tak za to, že pozbyl státní občanství Gruzie. K tomu navrhl provést důkaz zákonem Gruzínské republiky o občanství Gruzie ze dne 25.3.1993, dopisem na Velvyslanectví Gruzie ohledně ztráty občanství ze dne 17.9.2012 a doručenkou tohoto dopisu ze dne 19.9.2012. V závěru tohoto svého podání žalobce MV navrhl, aby zjistilo závazné rozhodnutí gruzínského správního orgánu o státním občanství žalobce.

Ze spisového materiálu dále vyplynulo, že rozhodnutím žalovaného ze dne 5.8.2013, č.j. MV-66191-4/SO/SEN-2013, právní moci dne 15.10.2013, bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení MV ze dne 3.4.2013, č.j. OAM-15256-27/TP-2012, jímž bylo podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu přerušeno správní řízení o žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplynulo, že bylo v průběhu správního řízení zjištěno, že je s žalobcem vedeno správní řízení o správním vyhoštění z území ČR podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 v souběhu s § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona o pobytu cizinců, které dosud nebylo pravomocně skončeno. Podle obsahu spisového materiálu je žalobce evidován jako přestupce, neboť pobýval na území bez platného víza, a dále pro trestný čin dle § 247 trestního zákoníku, v právní moci dne 6.12.2006, datem propuštění dne 6.1.2007 a trestem vyhoštění s tím, že byl vyzván k vycestování.

Součástí správního spisu je i karta žadatele, podle níž nebyly k osobě žalobce nalezeny žádné záznamy o rodině.

Usnesením ze dne 23.5.2012, č.j. 6 Azs 13/2012-82, v právní moci dne 25.6.2012, NSS odmítl kasační stížnost žalobce proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost.

Na žádost MV ze dne 19.2.2014 ve věci ověření státního občanství žalobce, sdělilo Velvyslanectví Gruzie v Praze dne 10.3.2014, že žalobce je státním příslušníkem Gruzie a

velvyslanectví s ním nevede žádné řízení ve věci projednávání záležitosti ohledně jeho státního občanství.

Rozhodnutím ze dne 22.5.2014, č.j. OAM-15256-46/TP/12 správní orgán prvního stupně žádost podle § 75 odst. 1 písm. f) pro nesplnění podmínek uvedených v § 67 zákona o pobytu cizinců zamítl, když dospěl k závěru, že žalobce splňuje podmínky uvedené v § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nesplňuje však podmínky uvedené v odst. 2 až 8 téhož zákona z důvodu v rozhodnutí uvedených. Ve své argumentaci vyšlo MV z důvodů, které žalobce v žádosti uplatnil, a dále se MV zabývalo skutečnostmi, uvedenými ve vyjádření žalobce ze dne 29.11.2012, podané u MV dne 14.1.2013, kde žalobce akcentoval svou obavu ze ztráty občanství Gruzie. MV k tomu vyšlo z odpovědi Velvyslanectví Gruzie (dále též „Velvyslanectví“), které reagovalo na dotaz MV, zda je žalobce občanem Gruzie, zda je s ním vedeno nějaké úřední řízení ve věci jeho občanství, zda se žalobce obrátil na velvyslanectví v roce 2012 až 2014 ve věci svého občanství, a pokud ano, zda obdržel nějakou písemnou odpověď a jakou, a v případě, že občanem Gruzie není, zda byl někdy jejím občanem a pokud ano, kdy a z jakého důvodu státní občanství Gruzie pozbyl. K tomu Velvyslanectví sdělilo, že je žalobce státním příslušníkem Gruzie a žádné řízení ve věci projednávání záležitosti ohledně jeho občanství s ním není vedeno. Podle MV tak žalobce ani v tomto směru ust. § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců nenaplnil.

O odvolání, v němž žalobce argumentoval obdobně jako v průběhu správního řízení a podané žalobě, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, v němž skutkovým zjištěním a právnímu posouzení správního orgánu I. stupně plně přisvědčil a odvolání žalobce zamítl. V odůvodnění se podrobně vypořádal s odvolacími námitkami žalobce a rozvedl, proč žádnou z nich neshledal opodstatněnou.

Z uvedeného je zřejmé, že žalobce v žádosti ze dne 10.7.2012 jako důvody zvláštního zřetele hodné dle § 67 odst. 4 označil skutečnost, že na území ČR pobývá více jak 6 let, má zde vytvořené zázemí, mnoho českých přátel, je integrován do české společnosti, učí se českému jazyku, zajímá se o českou kulturu, snaží se zapojit do pracovního procesu, studuje na MUP, k zemi původu nemá žádný vztah a snaží se respektovat český právní řád. K tomu poukázal na čl. 8 Úmluvy. V podání ze dne 29.11.2012 pak jako důvod doplnil tvrzení, že pozbyl státní občanství Gruzie.

K tomu soud předně uvádí, že podle ustálené judikatury správních soudů jakož i rozhodnutí NSS, které užily v odůvodnění svých rozhodnutí MV a žalovaný (rozsudek NSS ve věci sp. zn. 5 As 103/2011 a ve věci sp. zn. 2 As 17/2009-60 je řízení o vydání povolení k trvalému pobytu řízením návrhovým, je ovládáno zásadou dispoziční, je zahajováno na návrh účastníka řízení, který určuje předmět řízení a je na něm, aby v návrhu specifikoval důvody, pro které návrh podává. Žadatel je tak stíhán povinností tvrdit a prokázat důvody, pro které se vydání povolení domáhá, když „je v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady“. Bylo tedy na žalobci, aby žádost dle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců a v ní i tvrzené důvody hodné zvláštního zřetele označil a prokázal. Podle rozsudku MS v Praze ve věci sp. zn. 10 Ca 361/2009 je k naplnění pojmu jiných důvodů hodných zvláštního zřetele žádoucí, *aby v žádosti sám podrobně popsal a popř. doložil skutečnosti, v nichž spatřuje zvláštnost a výjimečnost své stávající situace, toto břemeno tvrzení leží na žadateli a na správním orgánu nelze požadovat, aby žadateli uváděl škálu možných situací, jež by mohl tvrdit a jež by mohly být shledány za důvod hodný zvláštního zřetele.* Podle rozsudku NSS ve věci sp. zn. 4 As 23/2011 *z ničeho neplyne právo žalobců, aby správní orgán předem poskytl informace o tom, jak docílit toho, aby rozhodnutí pro ně bylo příznivé. Takový názor odporuje samotné podstatě návrhového řízení před správním orgánem. Nelze tuto představu zaměňovat s povinností správního orgánu*

respektovat zásady dobrého výkonu státní správy...Vždy se jedná maximálně o vytvoření prostoru k tomu, aby příslušná osoba (účastník) mohla uplatnit práva a oprávněné zájmy.

Jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, tyto nepochybovaly, že žalobce dostal podmínkám ust. § 67 odst. 1, 5, tedy, že žádost podal MV v zákonem stanovené lhůtě a splňuje podmínku nepřetržitého pobytu na území ČR. Naplnění dalších podmínek, pro které správní orgán vydá povolení k trvalému pobytu (§ 67 odst. 2) či může vydat (§ 67 odst. 3, 6) správní orgány neshledaly a soud nemá jejich posouzení co vytknout, neboť skutečnosti, v nichž žalobce spatřoval důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, ať již v žádosti ze dne 10.7.2012, či posléze specifikované v podání ze dne 29.11.2012, jako důvody hodné zvláštního zřetele nemohly obstát. Skutečnost, že žalobce na území ČR pobývá více jak 6 let, má zde vytvořené zázemí, mnoho českých přátel, učí se českému jazyku, zajímá se o českou kulturu, snaží se zapojit do pracovního procesu, studuje na MUP, k zemi původu nemá žádný vztah, snaží se respektovat český právní řád a je integrován do české společnosti totiž není nijak výjimečná a zvláštní a nesvědčí o naléhavosti jeho situace, ale je naopak zcela běžná a pochopitelná u osoby, která nechce žít v zemi původu, ale v jiné zemi. Z povahy věci tak nemůže mít charakter důvodu hodného zvláštního zřetele, který by vedl k udělení nejvyššího pobytového statusu cizince, jímž je trvalý pobyt na území jiného než domovského státu.

Další tvrzení uvedl žalobce v podání ze dne 29.11.2012, kde vyjádřil pochyby, zda je stále státním občanem Gruzie a namítal, že i v tomto ohledu pozbyl vazby ke své rodné zemi. Tento důvod však kromě dopisu na Velvyslanectví Gruzie ze dne 17.9.2012 a doručenky k němu ze dne 19.9.2012, nijak neprokázal. Vlastní zjištění ohledně trvání státního občanství žalobce k Republice Gruzie vzešlo až z iniciativy správního orgánu I. stupně, který sám žalobcově tvrzení ověřoval a jemuž Velvyslanectví sdělilo, že žalobce je státním příslušníkem Gruzie a není s ním vedeno žádné řízení ve věci jeho státního občanství. Žalobcově tvrzení o ztrátě státního občanství Gruzie jako dalšího důvodu hodným zvláštního zřetele ve smyslu § 67 odst. 4 tak nebylo prokázáno, a s ohledem na to, že se žalobce MV ani nesnažil poskytnout vysvětlení pro své pochyby o trvání státního občanství k zemi původu, se jeví spíše účelovým. V každém případě je na žalobce třeba i nadále hledět jako na občana Gruzie a ani tento důvod hodný zvláštního zřetele tak nebyl zjištěn.

Relevantním pro vyhovění žádosti se právem nestalo ani tvrzení žalobce o obavě z pronásledování stávajícím režimem v Gruzii, neboť bylo vyvráceno usnesením NSS ve věci 6 Azs 13/2012, který rozhodoval o kasační stížnosti žalobce ve věci mezinárodní ochrany tak, že ji odmítl a tedy neshledal nebezpečí pronásledování žalobce v zemi původu.

Soud na tomto místě poukazuje na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z nichž je zřejmé, že se velmi podrobně a zevrubně zabývaly *všemi* údaji (tedy i otázkou studia), které žalobce jako důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 67 odst. 4 uvedl, a je nerozhodné, že je nepojednaly každý zvlášť (s výjimkou tvrzené ztráty občanství, již se zabývaly samostatně), ale jako *celek, když u žádného z nich nezjistily*, že by se stal důvodem, pro který lze žalobcově žádosti podané dle § 67 odst. 4 ZPC vyhovět. K tomu soud připomíná, že se podle ustálené judikatury správních soudů hledí na správní řízení jako na jeden celek a z tohoto úhlu pohledu je proto třeba na závěry *obou* správních orgánů nahlížet.

Žalobce tak *v prvním žalobním bodě* nedůvodně brojí proti jejich posouzení o nenaplnění ustanovení § 67 odst. 4 ZPC, neboť ve svých rozhodnutích vyčerpávajícím způsobem pojednaly *všechny podmínky*, které zákon o pobytu cizinců v citovaném ustanovení § 67 stanoví, kdy ke každému odstavci uvedly, zda jej žalobce splňuje či nikoli a z jakých důvodů, a soud nemá k pregnantnímu odůvodnění jejich rozhodnutí co dodat.

Důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí se nestalo ani tvrzení žalobce ve *druhém žalobním bodě*, kde namítal, že se žalovaný nevypořádal s důkazy ve smyslu § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu. I na tomto místě soud poukazuje na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného, z nichž vyplývá, že se správní orgány zabývaly nejen důvody, které žalobce v žádosti, ve znění jejího upřesnění ze dne 29.11.2012, uvedl, ale i listinami, které k tomu připojil. Není podstatné, že tyto důkazy výslovně nevyjmenovaly, když je z jejich argumentace zřejmé, že jim byl jejich obsah znám a že je vzaly ve svých úvahách v potaz. K tomu soud připomíná ust. § 50 odst. 4 správního řádu umožňuje správnímu orgánu hodnotit podklady, zejména důkazy podle své úvahy a při tom pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, přičemž se z obsahu jejich rozhodnutí nepodává, že by této své povinnosti nedostály. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně a žalovaného soud rovněž nepovažuje za rozporné s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť je z nich zřejmé, z jakých důvodů nebylo žalobcově žádosti vyhověno, když vyšly z podkladů spisového materiálu – listin předložených žalobcem, jakož i sdělení Velvyslanectví, které si ostatně k tvrzení žalobce musel správní orgán prvního stupně sám opatřit, a jaké byly jejich úvahy, kterými se řídily při hodnocení zjištěného skutkového stavu a při výkladu právních předpisů. K tomu soud opětovně poukazuje na velmi podrobné rozvedení důvodů, pro které správní orgán I. stupně a posléze žalovaný neshledali podmínky ust. § 67 ZPC za splněné, a pro stručnost na jejich odůvodnění odkazuje.

V *poslední (třetí) žalobní námitce* žalobce znovu vytýkal žalovanému, že se nezabýval skutečností, že je studentem MUP jako důvodem vhodným zvláštního zřetele. Jak již bylo shora uvedeno, soud neshledává pochybení správního orgánu I. stupně ani žalovaného, že konkrétně jeden po druhém nepojednali důvody, ve kterých žalobce spatřoval naplnění ustanovení § 67 odst. 4 tak, jak je uplatnil v žádosti ze dne 10.7.2012 a pojednali je jako jeden celek. Uvedený postup není v rozporu se zákonem a je logický za situace, kdy správní orgán žádnou ze skutečností uvedených v žádosti ze dne 10.7.2012 neshledal relevantní pro vyhovění žádosti. A pokud žalobce v doplnění žádosti v podání ze dne 29.11.2012 zpochybňoval existenci svého státního občanství v Gruzii, je třeba znovu uvést, že ač žalobce stíhalo důkazní břemeno, správní orgán I. stupně sám tuto okolnost na Velvyslanectví ověřoval, aby zjistil, že státní občanství žalobce v Gruzii nadále trvá a není s ním vedeno žádné řízení v této věci. MV tedy postupovalo v souladu s ustanovením § 3 správního řádu tak, aby zjistilo stav věci, o němž nebudou důvodné pochybnosti v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 téhož zákona, tedy proto, aby mohlo o žádosti žalobce kvalifikovaně rozhodnout.

Žalobou napadené rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu se zákonem, soud proto nedůvodnou žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému správnímu orgánu, který byl úspěšný, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. září 2017

JUDr. Ivanka Havlíková v.r.
předsedkyně senátu

za správnost vyhotovení:
S. Š.